
[2001-19-RE](#)

CAUSA 2001-19-RE

Número de registre: 208-2001. Recurs d'empara

AUTE DEL DIA 15 DE NOVEMBRE DEL 2001

BOPA núm. 101, de 21 de novembre del 2001

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el dia 18 de juliol del 2001 per la procuradora Sra. Cristina Fernández López en nom i representació del Sr. Josep A. Parramon Llavet, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra l'acord del Consell Superior de la Justícia, de data 19 de juny del 2001, per haver-se pogut produir una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que dicti sentència anul·lant "la resolució del president del Consell Superior de la Justícia", demanant a aquest darrer que incoï "la instrucció d'un expedient disciplinari contra el Batlle Sr. Antoni Duró Arajol" i anul·lant l'aute de processament del mes de novembre del 2000 contra el recurrent actual en empara mitjançant el qual condiona la seva llibertat provisional a passar un peritatge mèdic-psiquiàtric-forense per evitar el seu ingrés immediat al Centre Penitenciari, "en violació als drets i llibertats fonamentals reconeguts en l'article 10 i en l'article 14 in toto de la Constitució";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 14, 41, 86.1, 87, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vista la Llei qualificada de la justícia, especialment l'article 87;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de data 3 d'octubre del 2001;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez;

Antecedents

Primer

Amb data 14 de maig del 2001, el Sr. Josep A. Parramon Llavet va presentar davant el Consell

Superior de la Justícia un escrit formulant denúncia per falta molt greu contra el batlle, Sr. Antoni Duró Arajol.

Segon

Mitjançant carta de data 20 de juny del 2001, el president del Consell Superior de la Justícia va comunicar al Sr. Josep A. Parramon Llavet, l'acord adoptat pel Consell Superior en la seva reunió del dia 19 de juny del 2001. En aquest acord el Consell Superior de la Justícia estimava que "els fets exposats en la denúncia en relació a les Diligències Prèvies 692-4/00 no demostren cap actitud d'aversion del Batlle denunciat contra el Sr. Josep Parramon, ni apareixen com constitutius d'una falta molt greu, consistent en accions o omissions que comporten responsabilitat civil per part del batlle instructor, i per altra part, pel que fa als fets exposats relacionats amb els autes TC-190-4/00, per un presumpte delictes d'injúria i calúnia, que aquests fets ja es troben sotmesos a la consideració i decisió de l'Autoritat judicial competent, el Tribunal Superior de Justícia, en virtut de l'incident de nul·litat d'actuacions i de la prova incidental de nul·litat d'actuacions, formulats pel propi Sr. Parramon, pel que mentrestant no és procedent que aquest Consell Superior de la Justícia acordi la incoació d'un expedient disciplinari contra el Batlle denunciat, pels mateixos fets sobre els quals s'ha de pronunciar l'alt Tribunal, i, en tot cas, no és procedent que aquest Consell Superior de la Justícia procedeixi a l'obertura d'unes Diligències Prèvies per un presumpte delictes de prevaricació, tal i com demana el Sr. Parramon, per quant això és de la competència exclusiva dels Tribunals de Justícia".

Tercer

Amb data 18 de juliol del 2001, el Sr. Josep A. Parramon Llavet va interposar recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional, contra "la resolució de data 20 de juny del 2001 del Consell Superior de la Justícia, notificada en data 27 de juny del 2001", per tractar-se d'una resolució no ajustada a dret per defecte formal i material i per vulneració dels drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit de recurs d'empara el recurrent manifesta que "l'actuació o omissió del Batlle denunciat provoca una nul·litat d'actuacions del procediment denunciat que a continuació detallam, i aquests fets que es denuncien, són drets en empara constitucional, protegits constitucionalment doncs, els actes que se li imputen al Batlle denunciat són uns procediments que ocasionen la violació al dret constitucional a la Jurisdicció i a un procés degut, recollits en el nostre ordenament jurídic, fins a l'extrem que la seva protecció i garantia de respecte, és un dret fonamental que la pròpia Llei Qualificada de la Justícia, segon paràgraf de l'article 87, després de la darrera resolució disciplinària del Consell Superior de la Justícia deixa a l'empara del Tribunal Constitucional, la protecció en empara del dret fonamental de la persona, el qual és intocable".

Per acabar, aquesta representació processal demana al Tribunal Constitucional que dicti sentència anul·lant "la resolució del president del Consell Superior de la Justícia", demanant a aquest darrer que incoï "la instrucció d'un expedient disciplinari contra el Batlle Sr. Antoni Duró Arajol" i anul·lant l'aute del mes de novembre del 2000 contra el recurrent actual en empara mitjançant el qual condiona la seva llibertat provisional a passar un peritatge mèdic-psiquiàtric-forense per evitar el seu ingrés immediat al Centre Penitenciari, "en violació als drets i llibertats fonamentals reconeguts en l'article 10 i en l'article 14 in toto de la Constitució".

Quart

Amb data 3 d'octubre del 2001, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe, en què considerava que “de l'examen del propi escrit de demanda d'empara es desprèn que, la denegació de les pretensions del recurrent és totalment fonamentada en Dret sense que es pugui de cap manera considerar arbitrària, tota vegada que de la documentació adjuntada a la demanda d'empara, especialment de la notificació de l'acord adoptat pel Consell Superior de la Justícia en data 19 de juny del 2001, que fou literalment transcrit, es denota primerament que “els fets exposats a la denúncia (...) no demostren cap actitud d'aversion del Batlle denunciat contra el Sr. Josep Parramon, ni apareixen com a constitutius d'una falta molt greu (...)”, i segonament, especifica clarament que els fets exposats a la denúncia com a constitutius d'il·lícit penal, es troben denunciats per davant de les jurisdiccions ordinàries que són competents per a la seva resolució no essent doncs en conseqüència procedent la incoació d'un expedient disciplinari contra el Batlle denunciat”.

En conclusió el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit del recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional de la demanda i que es ressenyi la manifesta temeritat de la demanda plantejada.

Fonament jurídic únic

El recurrent ha interposat aquest recurs d'empara contra una resolució del Consell Superior de la Justícia mitjançant la qual es denegava l'obertura o la incoació d'un expedient disciplinari contra el batlle Sr. Antoni Duró Arjol; i aquesta interposició s'ha fonamentat en les previsions de l'article 87 de la Llei qualificada de la justícia que admet la utilització del recurs d'empara quan, com a conseqüència d'una resolució d'aquest tipus, es vulneri algun dret fonamental. En el seu escrit de demanda, el recurrent repeteix quasi textualment els mateixos petita que ell mateix ja havia formulat com a lletrat defensor i representant d'una tercera persona en la causa 2001-15-RE anterior, tramitada davant aquest Tribunal i que anava igualment adreçada, en els mateixos termes, contra el Consell Superior de la Justícia perquè no havia accedit a incoar un expedient disciplinari a un altre dels batlles. Les pretensions en qüestió són les següents: que s'anul·li la resolució del Consell Superior de la Justícia, que se li ordeni d'incoar l'expedient disciplinari i que s'anul·li l'acte jurisdiccional mitjançant el qual es disposava el processament del recurrent actual.

L'escrit de demanda –amb una extensió, un contingut i una sistemàtica jurídica que fan que només amb benevolència el puguem qualificar de caòtic- barreja en un relat tumultuós i desigual escenes, diàlegs, imputació de rumors, acusacions d'una gravetat i varietat insospitades, descripció de fets la versió dels quals transcorre en temps quasi real i, el que és més important, una amalgama de referències a procediments i processos que no tenen res a veure entre si i que, per descomptat, no són invocables en aquest recurs d'empara, ni en la seva exposició fàctica, ni en la seva pretesa fonamentació jurídica. La conseqüència és doble: per una banda, les pretensions que s'anul·li un acte judicial que no forma part d'aquest recurs d'empara i que aquest Tribunal s'immisceixi en les competències del Consell Superior de la Justícia i li ordeni la incoació d'un expedient disciplinari, citant a més com a perjudicades persones que no han estat denunciants ni compareixents en la demanda, no poden ser tingudes en la més mínima consideració; per altra banda, la pretensió que es repari una pretesa vulneració del dret a la jurisdicció causada pel Consell Superior de la Justícia quan aquest, en l'exercici legítim de les seves competències, li ha negat la seva sol·licitud, tampoc no pot ser tinguda en compte.

Efectivament, pel que fa al darrer punt, així com en el cas anterior (2001-15-RE) dels documents i de les al·legacions efectuades a priori no quedaven clares ni les actuacions ni el contingut de la resolució del Consell Superior de la Justícia i per aquest motiu el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit la causa, i finalment la va desestimar quan va tenir constància concreta tant de les

actuacions com del contingut, en aquest cas aquesta eventualitat no es produeix perquè en la demanda mateixa s'adjunta la còpia literal de la resolució del Consell Superior de la Justícia en què s'expressen motivadament les raons per les quals es desestima la petició del recurrent: una vegada examinat l'escrit presentat pel denunciador, els fets exposats en la denúncia en relació amb unes diligències prèvies determinades, aquests no demostren "cap actitud d'aversion del Batlle denunciador, ni apareixen com a constitutius d'una falta molt greu" i els fets denunciats en relació amb els autes TC-190-4/00, per "un presumpte delictes d'injúria i calúmia (...) ja es troben sotmesos a la consideració de l'autoritat judicial competent". Així doncs, no existeix, sense necessitat d'indagacions ulteriors, cap limitació o impediment en l'exercici del dret a la jurisdicció: el demandant va efectuar, en el seu moment, una denúncia i aquesta denúncia va ser desestimada en la seva pretensió de manera motivada i d'acord amb el dret, i segueixen estant expedites per al demandant les vies jurisdiccionals ordinàries múltiples en les quals es debaten els objectes principals dels seus procediments diversos.

Per consegüent, cal no admetre a tràmit aquest recurs d'empara per una manca manifesta de contingut constitucional.

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar en tots els seus punts el recurs d'empara conformat pel Sr. Josep A. Parramon Llavet i declarar que ha estat interposat temeràriament i amb mala fe processal.

Segon

Declarar que l'acord del Consell Superior de la Justícia, de data 19 de juny del 2001 no vulnera els drets reconeguts a l'article 10 de la Constitució, ni en conseqüència, la notificació que de l'acord esmentat va efectuar en el seu dia el seu president.

Tercer

Notificar el present aute a la representació processal del recurrent, al president del Consell Superior de la Justícia, al president del Tribunal Superior de Justícia, al president de la Batllia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar el present aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 15 de novembre del 2001.

Pere Vilanova Trias

Joan Josep López Burniol

President

Vicepresident

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

Magistrat

Magistrat